PL
0216

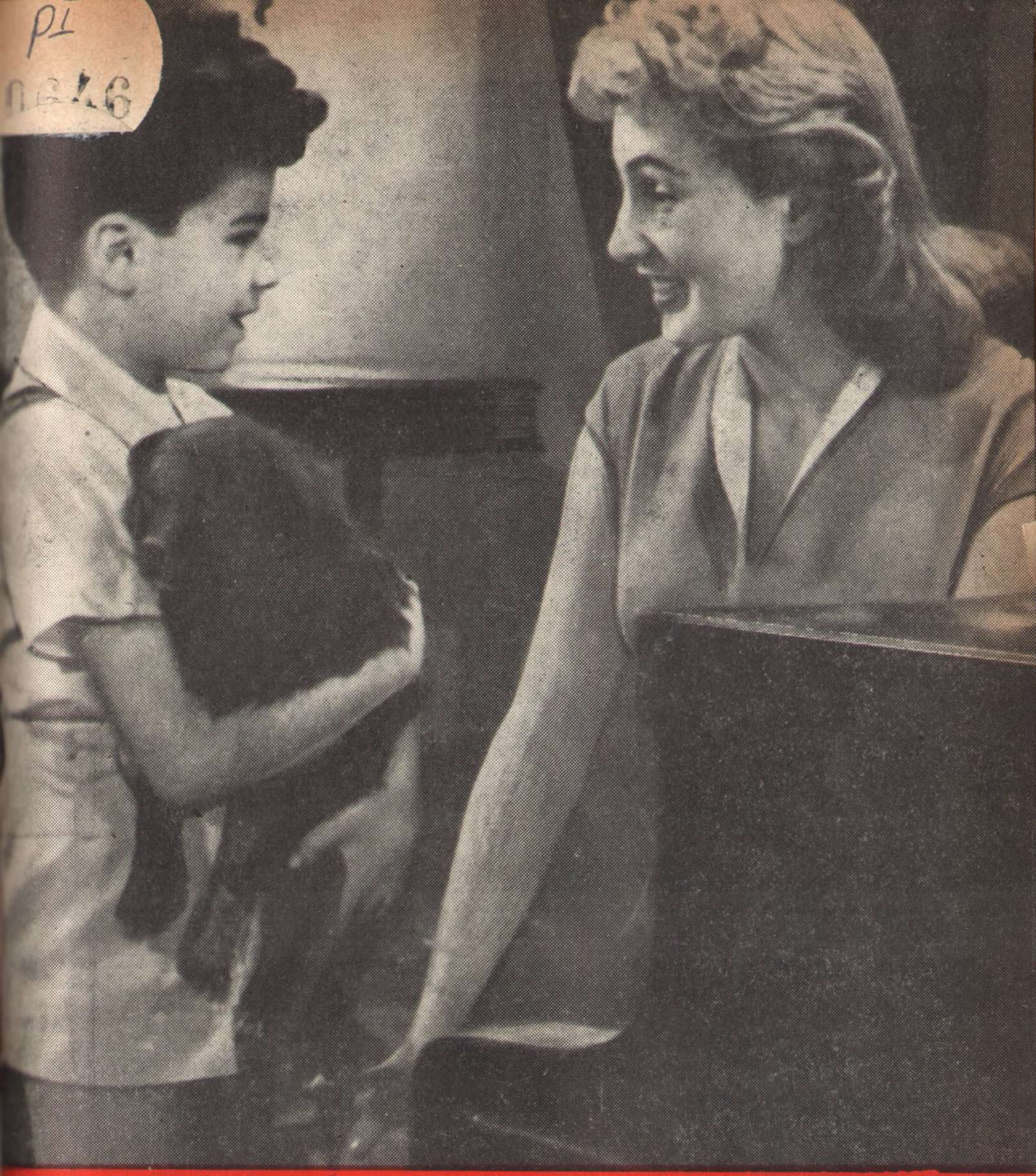

SCENA și ECRANUL

19

NUMĂRUL 9 Nr. 219 796 MAI 1957

Întâmpinarea Festivalului

...Ansamblul U.T.M. se pregătește intens. Iată două imagini pline de tinerețe și de viață ale dansurilor pregătite pentru Festivalul Tineretului și Studenților de la Moscova.

Coperta I-a: Marga Butuc-Codrescu și micul Nini Ștefănescu într-o scenă din filmul „Vultur 101".

PI 0646

Scurt interviu cu

MARGARETA NICULESCU
Directoarea Teatrului „Țăndărică"

Cînd treci pragul unei case în care se petrece ceva nou, ceva neobișnuit și îmbucurător, simți acest lucru de cum deschizi ușa... „Plutește ceva în aer" cum s-ar zice.

Am încercat acest sentiment atunci cînd am intrat în Teatrul de păpuși „Țăndărică", unde mă dusesem să-i pun cîteva întrebări tinerei directoare-regizoare Margareta Niculescu.

In dubla sa calitate — mi-am spus — numai Margareta Niculescu ne va putea răspunde la toate întrebările pe care le așteaptă spectatorii și poate tot ea ne va dezlega și acel „ceva ce plutește în aer".

Înțelegem că e grăbită că e așteptată la repetiții, de aceea o întîmpinăm de la bun început cu o întrebare directă, poate chiar indiscretă.

— Tovarășă Directoare, ce se petrece în teatrul Dvs.?

— Probabil că te referi la această febră, la acea nerăbdare și emoție, care cuprinde pe oricine cînd pleacă la drum — mai ales la un drum lung — și de care sîntem cuprinși și noi. Ne pregătim doar pentru mai multe drumuri: ne așteaptă Festivalul Mondial al Tineretului de la Moscova, la toamnă publicul din Praga, iar de curînd am primit o invitație pentru Paris, din partea Teatrului Națiunilor.

— Splendid. Dar îmi închipui că aceste minunate călătorii vă pun în față probleme foarte grele, în ceea ce privește repertoriul.

— Da, chestiunea repertoriului a fost destul de greu de rezolvat, mai ales în legătură cu Festivalul,

unde publicul va fi alcătuit din reprezentanții tineri ai tuturor națiunilor. Deci, în primul rînd, trebuia să rezolvăm dificultatea repertoriului unor piese într-o singură limbă. De aceea am hotărît să prezentăm pînă la urmă, un spectacol „mut", adică fără text. Și experiența noastră, în urma succeselor pe care le-am obținut cu cele două spectacole pentru publicul „mare": „Humor pe sfori" și „2:0 pentru noi", ne-a îndreptățit să tragem concluzia, că genul satiric și comic, este acela care poate cel mai bine să transmită mesajul social, de la păpuși spre public. Mai ales că umorul

Continuare în pag. 29

BIBLIOTECA ACADEMIEI DE STIINȚE SOCIALE ȘI POLITICE A REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

Bc 219796

Teatrul Național
„I.L. Caragiale

Rețeta FERICIRII

Piesă în 3 acte
de Aurel Baranga

Marcela Rusu — Ina.

Irina Răchițeanu — Mara și Radu Beligan — Alexandru

Geo Barton — Marin Vuia și Marcela Rusu — Ina

Radu Beligan — Alexandru, Eugenia Popovici — Aurora și Mircea Constantinescu — Andrei.

Teatrul Armatei

In plin centrul Capitalei, o nouă sală de teatru își deschide porțile. Aici vor vedea lumina rampei, o parte din spectacolele interpretate de colectivul Teatrului Armatei.

O nouă sală de teatru ; un pas înainte pe drumul îmbogățirii vieții artistice a Capitalei.

In numele revistei și al Dvs. dragi cititori, urăm colectivului artistic al Teatrului Armatei : „Noroc și multe succese în «casă nouă»".

Intîmplare comică, absolut imaginară
în 3 acte (6 tablouri)
de Al. Dahovicinîi și M. Slobodskoi

Există o foarte înțeleaptă vorbă din bătrîni : „Toată pasărea pre limba ei piere".

N-aș putea să vă spun cu exactitate dacă Simion Danilîci Petuhov, director ad-interim al CUCU-lui, cunoaște zicala cu pricina. Ba chiar aș înclina să cred că legăturile lui cu folclorul au suferit în ultima vreme foarte serios de pe urma pasiunii sale pentru „formele" administrative. Un lucru însă este absolut sigur : cunoscută sau nu, zicala cu pricina și-a dovedit întreaga valoare simbolică pe propria piele a susnumitului director care a...

Să vedeți !

Privit așa, cu oarecare grabă și superficialitate. Simion Danilici Petuhov pare un ateu.

Dar de îndată ce te apropii puțin de el și-l scrutezi cu oarecare atenție, omul nostru se dovedește a fi tocmai pe dos.

Ei și ce-i cu asta ? — mă veți întreba. Omul are libertatea să fie la fel de bine ateu ca și drept credincios. Ce importanță poate avea acest lucru ?

Ei bine ! O să vă dați seama îndată de importanța acestui fapt, dacă am să vă spun că Dumnezeul lui Petuhov este DOCUMENTUL.

Da, da, așa cum ați auzit ! DOCUMENTUL ! Un petec de hîrtie — de preferință scris la mașină — semnat, apostilat, datat, parafat, stampilat, înregistrat, — purtînd cele mai poetice și pline de fantezie denumiri : „Adeverință" — „Certificat" — „Proces-Verbal" — „Dovadă" — „Buletin" — etc. etc...

Aidoma unui fanatic credincios, Petuhov este în stare să facă orice pentru „Dumnezeul" său, DOCUMENTUL. Nesocotește viața cu problemele ei cele mai arzătoare, nesocotește omul cu necazurile, durerile și bucuriile sale, nesocotește totul. In numele cultului pentru acest atotputernic zeu de hîrtie. Petuhov pune oamenii pe drumuri, le respinge cererile, refuză — în mod abil, e drept — să le satisfacă doleanțele, ba chiar îi convinge să renunțe la drepturile lor cele mai legitime.

Pentru că întîmplarea este „comică" dar — **atenție !** — „absolut imaginară", s-ar cădea să continui într-un limbaj de basm : „și așa trăi Petuhov Simion Danilîci al nostru, pînă în ziua cînd, la adînci bătrînețe, muri..."

Numai că, vedeți cum s-a întîmplat Petuhov n-a murit nici la adînci bătrînețe, nici în chipul obișnuit în care se stîrșește viața oamenilor. Ci într-un fel care-i era foarte potrivit.

A plecat într-o zi în inspecție, hotărît să-i facă o vizită — cu acest prilej — și femeii pe care o iubea : Tatiana Ivanovna Nikitina. In gară, tocmai cînd să se urce grăbit în tren.

un hoț de buzunare i-a furat actele și portofelul cu bani.

Cînd a observat acest lucru — după cîteva zile — s-a întors în mare grabă la birou, sperînd că hoțul îi va fi înapoiat actele. Dar spre marea sa surpriză, la birou găsi cu totul altfel de acte decît cele la care se aștepta : actul atestînd propriul său deces, decizia atestînd înlocuirea sa din postul de director ad-interim al CUCU-lui tot din motive de deces, formele contabile pentru achiziționarea coșciugului, coroanelor, locul de veci, etc.

In scurt timp, lucrurile se lămuriră : hoțul murise într-un accident de tren și cum singurele acte găsite asupra trupului mutilat erau ale lui Petuhov, acesta fusese considerat „decedat".

In întreprinderea în care oamenii îi-seseră ani de zile educați de el însuși în cultul zeului „DOCUMENT", nu s-a găsit nimeni care să-l creadă pe cuvînt că „trăiește". Toți cereau în cor : UN DOCUMENT.

A trebuit să vină un om curajos și în același timp scîrbit de tot ce vedea, să pună mîna pe vraful de „documente", să le rupă bucățele și să spună cu desgust și dispreț : „Dar cum ? Voi spuneți că sînteți vii ? Puteți să dovediți lucrul ăsta ? Dar cine vă crede ? Nu sînteți în stare decît să înmormîntați tot ce e bun, tot ce e folositor, și tot ce trăiește..."

Poate că Petuhov a „înviat" după această întîmplare și altfel decît din punct de vedere al documentelor : nu știu.

Dvs. uitați-vă în jur : poate mai întîlniți și aevea, nu numai pe scenă, un Petuhov, un suflet de hîrtie.

Dacă-l vedeți șoptiți-i iute : „Toată pasărea pre limba ei piere" ! Și trimiteți-l de grabă la Teatrul Armatei.

Sandina Stan — N. T. Ivanovna și C. Ramadan — Fikusov.

AȘA VA FI

piesă în 3 acte (6 tablouri)
de Constantin Simonov

Într-o cameră plină de oameni, un bărbat în uniformă de colonel, îmbrățișează o femeie. Apoi se întoarce, deschide ușa și iese fără să mai întoarcă, o clipă măcar, capul. În urma lui, ușa se trîntește cu zgomot și în odaie se așterne o liniște grea, apăsătoare. Ca să spargă tăcerea, cineva dă perdeaua la o parte și deschide geamul. Smulsă de puterea vîntului, ușa se deschide brusc, de perete. Femeia care a rămas nemișcată, privind în urma celui plecat, tresare.

— E vîntul ! — spune ea încet. Mi se păruse că s-a întors.

— Așa va fi ! — îi răspunde cineva dintre cei din odaie. Dintr-odată toate ușile se vor deschide larg și ei se vor întoarce.... Ei, toți cei de pe front. Pentru totdeauna.

Cei din odaie ascultă tăcuți. Ei știu că într-adevăr așa va fi. Încrederea lor în victorie este nestrămutată, așa cum nestrămutată este încrederea tuturor oamenilor sovietici, de pe întreg cuprinsul țării, în triumful vieții.

Aici în odaia aceasta, în casa aceasta, s-a desfășurat, în cîteva zile numai, o poveste simplă, frumoasă, care le-a întărit încrederea în viață.

S-au mutat de curînd aici, cu toți. Locuința lor a fost bombardată și în schimbul ei au căpătat această casă, care pe vremuri a aparținut constructorului Saveliev. Impreună cu soția și fetița sa, Saveliev a murit undeva, la granița Uniunii Sovietice la începutul războiului.

Acum, noii stăpîni ai casei sînt arhitectul academician Voronțov, soră Sașa și fiica lui dentă la Institutul de arhitectură.

Eugenia Bosînceanu — Ana Gricorievna Greci, G. Cîmpeanu—Ivanov și C. Codrescu—Ivanovici Saveliev

bătrîna sa Olia, stu-

S-ar părea că frontul, războiul, sînt undeva departe de căsuța aceasta liniștită din Moscova. Dar, înapoia zîmbetelor și cuvintelor obișnuite, calme, o rană de război sîngeră și aici: logodnicul Oliei, Vitea, a murit în primele zile ale luptelor cu fasciștii.

Și în scurt timp o ușă se va deschide și... războiul va părea și mai aproape, și mai viu, și mai dureros. S-a întors, încărcat cu decorații și medalii, ciuruit de răni glorioase, colonelul Saveliev, proprietarul casei. Încărcat cu decorați și medalii, dar cu inima grea: soția și fetița lui au pierit într-adevăr la începutul războiului.

Primit în casa Voronțovilor, cu dragoste cu respect și cu căldură, Saveliev trăiește cîteva zile binefăcătoarea atmosferă de familie de aici. După anii de tranșee, aici e ca și cum ar fi găsit un cămin. Nopțile sînt calme, zilele vesele, luminoase, oamenii buni, prietenoși, calzi. Uneori, privind-o pe Olia, lui Saveliev i se pare că oamenii pot avea dreptul la fericire, chiar dacă se gîndesc la ea cu o inimă în care mai dor rănile vechi. Cît despre Olia, cu înflăcărata sa tinerețe. ea crede din tot sufletul că viața însăși o obligă să-și caute, să-și cucerească o nouă fericire.

Într-o bună zi, Saveliev pleacă. Se întoarce pe front. Sînt ultimele zile ale războiului, ultimele zile înaintea victoriei. Olia îl va aștepta. Și cîndva, vor începe aici în casa aceasta care a adăpostit atîtea răni, o viață nouă. Întocmai cum în jurul lor, un popor întreg, curajos, demn, cu o vitalitate care vine din încrederea nestrămutată în viață, va purcede la greaua dar minunata reconstrucție a țării.

— „Pînă atunci va mai trece vreme“ — gîndește Olia, privind spre ușa care s-a deschis singură, în urma celui plecat. Dar **AȘA VA FI!**

Teatrul Municipal

NEBUNA din CHAILLOT

Piesă în două părţi de J. Giraudoux.

Lucia Sturdza Bulandra (Nebuna din Chaillot), N. Tomazoglu (Cerşetorul mut) şi Forry Eterlé (Gunoierul).

Mircea Balaban (Baronul), Ion Lucian (Remizierul), Gh. Mărutză (Prospectorul) şi Mircea Septilici (Preşedintele).

↓

„MILES GLORIOSUS

(Soldatul fanfaron)
Comedie de Plautus

In antichitate, se încetăţeniseră la Roma — cu ocazia marilor jocuri sau sărbătorind un mare triumf — aşa numitele „reprezentaţii de scenă" sau reprezentaţii teatrale. Şi, odată cu ele căpătară o mare notorietate printre iubitorii genului, piesele unui plebeu sărac, pe nume Titus Maccius Plautus.

Născut la Sarsina, un stat din Ombria, la mijlocul secolului al III-lea î.e.n., Plautus, începu prin a exercita meseria de actor sau conducător de trupă teatrală, meserie considerată în acele vremuri drept nedemnă pentru un om dintr-o clasă socială superioară. Pentru Plautus, meseria aceasta trebuie să fi constituit o mare şi reală pasiune, pentru că deşi mai tîrziu va fi nevoit să devină comerciant şi chiar servitor, întreaga sa viaţă, şi-o consacră teatrului. Piesele atribuite lui Plautus, iubite şi apreciate de popor — în număr de douăzeci şi ceva — atinseră în secolul următor, prin imitaţii şi contrafaceri, uriaşa cifră de 130. E de ajuns să pomenim aprecierile elogioase ale lui Cicerone sau Aelius Stilo — „dacă Muzele ar vrea să vorbească latineşte, ele ar folosi limbajul lui Plaut" — ca să ne dăm seama în ce măsură lucrările dramatice ale plebeului sărac din Sarsina, au devenit în scurtă vreme, celebre la Roma.

Fără îndoială că toate comediile lui Plaut, erau inspirate din teatrul grec, deoarece nimeni n-ar fi îndrăznit să scrie despre societatea romană a vremii. Dar îndărătul unor acţiuni plasate în Grecia sau Sicilia, a unor eroi care de asemenea sînt străini, romanul de rînd întrezărea de multe ori elemente care îi vorbeau despre viaţa Romei, despre ceremoniile ei, despre limbajul cetăţenilor ei.

„Miles Gloriosus", este una din comediile care s-au bucurat de-a lungul secolelor de un mare succes. Acţiunea ei spumoasă, hazul care izvorăşte aproape din fiecare vers, personajele con-

turate cu ascuțime și spirit, toate acestea îi conferă calități care au făcut-o nu numai să reziste secolelor și uitării, dar să definească particularități etern umane.

Acțiunea comediei se petrece în Efes. Aici locuiește Pyrgopolinice, vestitul soldat fanfaron, — a cărui lăudăroșenie și îngîmfare, sînt cunoscute în toată cetatea — împreună cu sclavii săi Philocomasia și Palestrion.

Philocomasia a fost pînă nu de mult, logodnica nobilului atenian Pleusid. Nenorocirea a făcut ca, în timpul unei călătorii pe mare, Philocomasia să fie răpită de pirați împreună cu sclavul Palestrion și vînduți ca sclavi fanfaronului de Pyrgopolinice. Acesta, atras de frumusețea fetei și încrezător în propria lui putere de seducție vrea s-o cucerească pe Philocomasia.

Palestrion, sclavul cel devotat, veghează însă. El îi scrie în grabă lui Pleusid care sosește la Efes și este găzduit în casa învecinată cu cea a fanfaronului, la bătrînul Periplecomen. E firesc că în această nouă situație, încurcăturile abundă, și ele par atît de multe și de încîlcite încît fericirea celor doi iubiți pare compromisă. E nevoie de toată șiretenia și inteligența îndemînatecului Palestrion, pentru ca pînă la urmă lucrurile să se clarifice și binele să triumfe. Cei doi logodnici vor pleca pe mare — profitînd de prostia lui Pyrgopolinice luîndu-l cu ei și pe credinciosul Palestrion. Cît despre fanfaronul nostru, el va plăti scump lăudăroșenia și suficiența sa, făcîndu-se de rîsul vecinilor. Astfel încît lecția primită îi va folosi, deoarece el însuși declară în finalul comediei :

„Dar poate că eu merit ce-am pățit,
La soarta altuia am jinduit.
De ar păți asemenea năpastă
Toți cei ce scot din minți cîte-o nevastă,
S-ar liniști bărbații însurați...
Iar voi, dragi spectatori, aplaudați... !!“

Teatrul Muncitoresc C.F.R.

Teatrul „C. Nottara"

MICROBII...

Piesă în 3 acte de Dan Negreanu

Dominic Stanca

Mihai : Pentru mine, ţelul vieţii e munca mea, meseria pe care o fac cu credinţă, cu dragoste, cu devotament. N-aş putea trăi fără să muncesc... Oamenii cred în mine, îşi dau viaţa în mîinile mele...

Angela Chiuaru

Irina : În al doilea rînd, crezi că morala comunistă te obligă să stai lîngă un om, în orice condiţii, indiferent cine-i omul acela, indiferent ce face, ce gîndeşte, cum se poartă ?

Stroe Atanasiu

Cornel : Toate femeile din viaţa mea ar putea pretinde că au un copil de la mine. O priveşte. N-am nici o siguranţă că eu sînt tatăl lui. Să-mi dovedească. Da, da, să-mi dovedească.

Gaby: Da' ce sînt proastă să le pun pe toate la inimă? M-au lăsat doi bărbaţi şi tot nu m-am necăjit.
Pe ăsta însă cred că-l las eu.

Iarodara Nigrin

Ion Motronea: Şi acum să mă ocup de copii? Sînt oameni în toată firea! O să se înţeleagă ei. Am alte treburi, mai importante. Tu nu-ţi dai seama ce se întîmplă...
... Să-ţi arăt ce praf e în dulapul de rufe...

Gh. Gîmă

Victoria: Nu totdeauna te căsătoreşti din dragoste. Adeseori, ea vine mai tîrziu. De obicei, căsătoriile din dragoste nici nu reuşesc.

Dona Carozzi

Cristina: Imi dau seama că trebuie să iau o hotărîre, dar nu pot. Mă opreşte ceva, mă paralizează....

Ica Molin

Lucreţiu: Auzi? Egalitate? Libertatea femeii. Ăştia distrug armonia universului.

Iurie Darie

Teatrul Evreiesc de Stat

FURTUNA

dramă în 5 acte de A. N. OSTROVSKI

„Istoria îi socoteşte mari, geniali, numai pe acei creatori care au ştiut să scrie pentru întreg poporul şi numai acele opere care au fost cu adevărat populare în ţara lor, au străbătut veacurile — scria în 1881, Alexandru Nicolaevici Ostrovski — astfel de

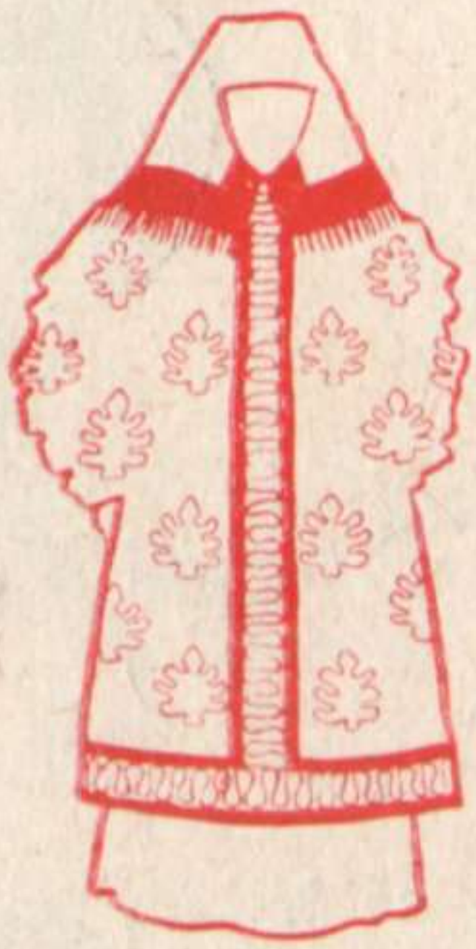

opere sînt înţelese şi recunoscute cu timpul şi de alte popoare, şi în cele din urmă de întreaga lume".

Cuvintele acestea au devenit profetice pentru propria sa operă dramatică, care astăzi, după un secol, se bucură de preţuirea şi dragostea oamenilor de teatru de pretutindeni.

„Furtuna" — drama care se reprezintă pe scena Teatrului Evreiesc de Stat — a fost scrisă de A N Ostrovski în 1859, şi a văzut lumina tiparului în 1860. Incă de la început, ea a fost considerată drept una din cele mai valoroase lucrări dramatice ale scriitorului şi celebrul critic al vremii, Dobroliubov, i-a închinat cunoscutul studiu intitulat „O rază de lumină în împărăţia întunericului".

Dragostea pentru adevăr şi tendinţa progresist-democratică a teatrului ostrovskian se vădea din plin şi în această nouă creaţie,

care satiriza puternic îngustimea, răutatea, egoismul, despotismul şi absolutismul negustorilor bogaţi din oraşele Rusiei.

Acţiunea „Furtunei" se petrece

în orașul Calinov, pe malul Volgăi. Ea se axează în jurul celor două figuri proeminente din ierarhia socială a orășelului: negustorul Savel Procofievici Dicoi și a negustoriței Marfa Ignatieva Clabanova. In jurul acestora — mai ales a Cabanovei — gravitează o întreagă lume de oameni aserviți fie prin relații de afaceri fie prin relații de familie.

In contact cu venalitatea, despotismul, uscăciunea sufletească a celor doi bogătași, toate aspirațiile morale ale celor tineri se prăbușesc sau sînt deformate. Ținută în frîul ipocriziei, Varvara, fiica Cabanovei, devine ușuratecă și superficială. Sub biciul autorității materne, Tihon, fiul ei, își oferă iluzia libertății sub forma beților și petrecerilor furișe. Cît despre Caterina, soția lui Tihon, nevoia ei de puritate, sensibilitatea ei artistică, dragostea ei pentru adevăr, sînt exprimate cu atîta sălbăticie, încît tînăra femeie, se trezește săvîrșind aproape fără voia ei, păcatul adulterului. Ingrozită, neștiind să mintă și să se mintă, să ascundă și să se ascundă. Caterina va sfîrși prin a se sinucide.

Cuvintele cu care Dobroliubov caracterizează lumea „Furtunii" — și în același timp a tuturor pieselor lui Ostrovski — cristalizează tocmai ceea ce este esențial în relațiile dintre eroii piesei: „O lume — spune Dobroliubov — în care domnește o tăcere de închisoare, de mormînt, și pe care numai arareori o însuflețește un murmur surd, neputincios, care se stinge sfios, chiar de îndată ce s-a înfiripat".

Ca un ecou răspunde Caterina acestor cuvinte în monologul pe care îl rostește înainte de a se arunca în Volga: „Acum încotro? Acasă? Nu, pentru mine ori acasă, ori în mormînt e tot una. Da, ori acasă ori în mormînt.. In mormînt e mai bine!..."

Titlul onorific de „părinte al teatrului rus" a încununat și a răsplătit activitatea neobosită de aproape jumătate de secol a marelui dramaturg. Publicul nostru care l-a întîlnit pe scenele multora din teatrele Capitalei, va avea din nou prilejul să aplaude pe scena Teatrului Evreiesc de Stat, una din capodoperele genialului om de teatru.

Schițe de costume:
Adina Reich

Entuziasm și îndrăzneală fără teorii

Inchipuiți-vă ce i se îmtîmplă de cîteva clipe Martei, și veți înțelege de ce inima ei a înghețat de spaimă și de ce caută să scape imediat din acest loc îngrozitor. Inchipuiți-vă că intrînd aci, a zărit pe venerabilul pastor — pe care-l întîlnise în parc, în urmă cu douăzeci de minute, — transformat într-un autentic lup de mare. Că un om în frac i-a oferit un trandafir care s-a volatilizat în același moment. Că lîngă ușe, o pasăre ciudată își mișcă capul, rotind doi ochi înspăimîntători. Că — în clipa aceasta de nemaipomenită încordare — nu se știe de unde — a apărut, ca în romanele de groază, o arătare: un individ cît o namilă, șchiop, legat la un ochi cu un petic negru, acoperit cu niște zdrențe murdare.

Veți înțelege mai bine spaima tinerei și frumoasei Marta atunci cînd veți afla că ea a fost invitată ieri în această casă, după ce o mînă nevăzută, aruncase în camera ei — de fată săracă — un buchet de flori, împiedicînd-o astfel, să-și pună capăt zilelor.

Unde se află acum? Intr-un cuib de bandiți, între nebuni, sau undeva. In afara realității, într-un coșmar, din care te zbați, ca să te trezești cît mai repede?

Pe ce mîini a încăput sărmana Marta? Nu! nu e într-o vizuină de tîlhari, ci pur și simplu la sediul unei stranii instituții imaginată de cîțiva oameni bizari, care și-au propus să dăruiască fericirea... așa, fără nici o răsplată, celor cărora ea le lipsește.

Iar printre aceștia, se află acum și Marta, care va avea un cămin, o familie, doi bunici fermecători și va trăi într-o casă frumoasă cu o grădină plină de copaci... de palisandri. Din păcate, însă, numai o săptămînă. Fără îndoială, că unii cititori și-au și pierdut răbdarea și ar dori să dezlege nu numai misterele din neobișnuita poveste a Martei, ci și alte „mistere".

Unul dintre ele vi-l vom dezlega noi: toate aceste întîmplări se petrec pe scena Studioului Institutului de Artă Teatrală și Cinematografică „I. L. Caragiale". unde se reprezintă comedia

George Pintilescu (Bunicul), Cornel Rusu (Directorul), Lucia Mara Gheorghiu (Marta) și Cristina Miculescu (Bunica)

Copacii mor în picioare

de Alejandro Casonna

în interpretarea studenților anului IV din clasa prof. Marietta Sadova.

Peer Gynt

Poem dramatic de H. Ibsen

Este greu de spus dacă piesa lui Ibsen, care confirmă — alături de celelalte creații ale sale — originalitatea unică a acestui mare dramaturg, este o feerie sau o dramă filozofică. Nu pentru că n-ar poseda cu prisosință trăsăturile ambelor categorii, ci pentru că le îmbină, într-o operă cu un profund conținut de idei și — în același timp înaripată de o fantezie poetică seducătoare. S-ar putea spune chiar că fantezia căreia Ibsen i-a dat frîu liber în „Peer Gynt", contrastează izbitor cu forma sobră și concentrată a dramelor sale.

Peer Gynt este un Faust norvegian, care de-a lungul celor 5 acte ale poemului, este rînd pe rînd un tînăr țăran norvegian din Gudbrandstal, neastîmpărat și plin de viață, autor al unor pozne extraordinare ; un mare armator cu vasul ancorat pe coasta Marocului; profet în Sahara; un turist, care în peregrinările sale nimerește într-un ospiciu din Cairo etc., etc.

Neliniștit căutător de adevăruri, dornic de a-și potoli setea necontenită de cunoaștere, uman în calitățile și scăderile sale, Peer Gynt este eroul prin care artistul și gînditorul Ibsen transmite meditații filozofice de o profunzime deosebită.

Florin Piersic (Peer Gynt) și Ioana Diaconescu (Solveig)

Mijloacele de expresie scenică folosite în „Peer Gynt", în care realul se îmbină, cu fantasticul, ca și bogăția de idei a replicilor pun probleme deosebit de grele atît regiei cît și interpreților.

Iată de ce, înscrierea în repertoriul Studioului Institutului de Artă Teatrală și Cinematografică a capodoperei ibseniene, interpretată de studenții aceleiași clase a profesoarei Mariteta Sadova și de clasa profesorului George Dem. Loghin, corespunde trăsăturilor acestei scene : entuziasmul și îndrăzneala tinerească.

Ne însoțiți...

În ograda lui „Lakatoș"

Marcel Anghelescu (Lakatoș)

Intîia recomandație pe care v-o facem: batista la nas și cît mai puțină vorbă. A doua recomandație: nu vă speriați de aceste apariții neașteptate pe un platou de filmare: gîște, găini, vaci măgari etc. Nu vă speriați pentru că, deși pe unul din platourile de filmare de la Buftea, ne aflăm totuși într-o ..... vadă: ograda lui Lakatoș.

Sîntem în plină iarnă, iar ograda lui Lakatoș e acoperită de un strat pufos de zăpadă, strălucitor în lumia amiezii, ... adică a reflectoarelor. Numai că — fiți atenți — v-am recomandat să umblați cu batista la nas, nu din pricina gerului ci a .... mirosului. Produsul chimic cu care a fost imitată zăpada, degajă un miros puternic, care deși — inofensiv — nu e deloc plăcut, iar echipa care turnează filmul artistic „Cazul Lakatoș" (după o nuvelă de Sutö Andras) a dat dovadă de răbdare și devotament, rezistînd aici cîteva zile în șir.

Dar să nu insistăm asupra nenumăratelor prilejuri în care colectivele creatorilor noștri de filme dau dovadă de răbdare eroism, și temeritate: ar însemna să sfîrșim reportajul nostru fără să fi epuizat acest subiect. Să vă arătăm mai degrabă ograda.

În dreapta, casa modestă, sărăcăcioasă a familiei Lakatos. În stînga șura, care ține loc de magazie, depozit, grajd și alte acareturi. Iar în mijlocul ogrăzii EL, personajul principal al tuturor întîmplărilor și peripețiilor filmului, „MOTORUL".

E un motor vechi de tăiat lemne, stricat, în care unul din chiaburii satului se pregătea să-l vîndă la fiare vechi. În această stare l-a „descoperit" Lakatoș, „inventatorul" „inovatorul" satului. Și în această stare l-a cumpărat, sacrificînd pentru el cîteva din puținele și număratele orătănii ale ogrăzii.

Căci Lakatoș al nostru are o meteahnă: organizarea. Există undeva, în străfundurile sufletului său blînd și drept, o fărîmă de vis: să-i vadă pe oameni muncind mai ușor, mai spor. Combină, sucește, învîrtește și pînă la urmă mintea lui iscodește o nouă invenție în care trăiește fărîma lui de vis.

Mulți dintre cei care sînt certați în viață cu „noul" își bat joc de ceea ce ei numesc „nebunia" lui Lakatoș. Mulți rîd de el și-și dau coate, cînd trec pe lîngă ograda în care Lakatoș își meșterește motorul. Dar Lakatoș nu deznădăjduiește, muncește mai departe, cu mai multă rîvnă, cu mai multă dragoste. Iată și acum; se străduie din toate puterile să pornească motorul. Dar motorul stă. Femeia lui îl privește cu obrazul sprijinit în pumn încordată. așteptînd. Cei trei copii se învîrtesc și fac horă în jur, bucuroși de ce au să vadă ca de-o minune.

Să ne apropiem! V-ar fi venit greu să credeți că-l veți întîlni vreodată pe Marcel Anghelescu aplecat cu atîta încordare și atenție asupra unui mecanism .... care pare de fapt un fel de strămoș al ... mecanicii. Totuși iată-l! Mînuiește cu îndemînare piesele de fier de cînd lumea numai cu așa ceva s-a îndeletnicit. Interpretul lui Lakatoș se străduiește să truchipeze, într-un fel cît mai autentic, personajul acestui țăran de treabă, care pătimește atît din pricina dragostei lui pentru „nou".

Undeva, pitit după un gard, abea de-l poți desluși, aparatul pîndește clipa cînd va putea să filmeze, pentru că îmi închipui că ați înțeles: nu e nici înscenare, nici trucaj, motorul — jucîndu-și rolul prea veridic — nu vrea să pornească. Cu ochii în vizor operatorul principal al filmului. Jean Pierre Lazăr, așteaptă nerăbdător.

Tînărul regizor al „Cazului Lakatoș" Turcu, se agită, gesticulează, vorbește, se pare însă că „indicațiile" sale regizorale nu-l impresionează prea mult pe „motorul-actor", pentru că refuză și pace să înceapă să pufăie.

Și totuși — ca la un semnal magic — deodată se aude pufăitul mult așteptat. Regizorul dă semnalul:„Motor" (Nu, de data asta motorul aparatului de filmat).

Și....

Și așteptăm să vedem cum v-a plăcut scena cu pricina .... pe ecran.

Pînă atunci, cu bine. pînă la vizita următoare.

ALEXANDRA BUICĂ

C. Ramadan și M. Anghelescu în timpul turnării.

Teatrul de Operă și Balet al R.P.R.

BĂRBIERUL DIN SEVILLA

Operă comică în 3 acte de G. Rossini

„Acest om își bate joc de tot ce este respectabil într-o societate!“; sînt cuvintele regelui Ludovic al XVI-lea (pe vremea cînd încă mai locuia la Versailles) în legătură cu scriitorul Beaumarchais, autorul „Bărbierului din Sevilla“ și al „Nunții lui Figaro“. Nici nu se puteau cuvinte mai elogioase pentru un scriitor revoluționar! Într-adevăr, în aceste două satire sociale, Beaumarchais trece prin focul implacabil al criticii, tot ce era cu adevărat pu-

Valentin Teodorian (Almaviva)

Magda Ianculescu (Rosina)

tred și urît în viața și conștiința oamenilor de la sfîrșitul secolului al XVIII-lea. Cele două piese se continuă una pe alta. Dacă „Bărbierul din Sevilla“ este încă o povestire veselă a dragostei dintre doi tineri, „Nunta lui Figaro“ continuă să reflecteze evoluția

caracterelor contelui Almaviva, ale lui Don Basilio şi Don Bartolo, punîndu-le în adevărata lor lumină.

Mozart e cel care a dat prima viaţă muzicală piesei lui Beaumarchais, „Nunta lui Figaro". Abia un secol mai tîrziu, prin Rossini, a venit şi rîndul „Bărbierului din Sevilla". Ce subiecte atrăgătoare pentru aceşti admirabili „pictori ai sufletului omenesc", Mozart şi Rossini!...

..Pentru Rossini, comedia lui Beaumarchais a însemnat un prilej de a pune în evidenţă humorul spumos, comicul şi uneori ridicolul întîmplărilor din locuinţa „onorabilului" doctor Basilio. Figaro, neîntrecutul bărbier, apare ca un „factotum" — scăpărător de vervă, întreprinzător, dar e drept, puţin cam flecar. Vestita arie a actului întîi este poate cel mai strălucit model în ceea ce priveşte comicul operei bufe italiene.

Rosina, iubita contelui Almaviva, îşi dobîndeşte prin muzica lui Rossini, o admirabilă prospeţime, nelipsită însă şi de o anume şiretenie, care îi pune din plin în evidenţă feminitatea. Almaviva are încă farmecul amorezului, pe care nu-l va pierde decît în a doua creaţie a lui Beaumarchais, „Nunta lui Figaro".

Don Bartolo, este un adevărat monument muzical al ridicolului, iar străşnicia cu care îşi apără pupila, se face nu odată reflectată în muzică... În ceea ce îi priveşte pe Don Basilio... pentru a-l cunoaşte şi a-l înţelege, trebuie să

Al. Vîrgolici (Figaro)

auzim, să reauzim mereu aria calomniei, această capodoperă a psihologiei în muzică, în care acţiunea dizolvantă a calomniei este exprimată cu o impresionantă claritate.

Toate acestea se reunesc în opera comică „Bărbierul din Sevilla", în care verva lui Rossini se desfăşoară cu strălucire, cu farmec, cu o inepuizabilă forţă muzicală.

Pe drept cuvînt „Bărbierul din Sevilla" şi-a cîştigat un larg succes de public, mulţi spectatori revăzînd-o şi ascultînd-o de cîteva ori, fără să se sature.

La Teatrul de Operă şi Balet al R.P.R., spectacolele cu „Bărbierul din Sevilla" se dau cu regularitate. Dvs. aţi asistat la vreunul dintre ele?

N-AVEȚI UN BILET ÎN PLUS

Noi nu avem în plus nici un bilet. Cele pe care le-am avut, le-am dat reporterului și fotografului nostru care ne-au promis să ne povestească în cele ce urmează, „cum a fost".

Dar mai întîi să lămurim problema titlului: ultimul spectacol de estradă, organizat de O.S.T.A. și-a propus să reînviee o tradiție care purcede încă de la... Adam (se pare că ilustrul strămoș, după ce a prilejuit apariția Evei a fost întrebat: „nu aveți un bilet în plus?").

Dar, dacă în cazul Evei mai pot exista unii care să fi preferat ca Adam să nu fi avut... nici-o coastă, în privința spectacolului lui Miani Negreanu, Tanți Căpățînă, Radu Zaharescu, Aida Moga, Lavinia Slăveanu, Mihai Stoenescu... (aci urmează un „etc." pentru care cerem scuze celor în drept) sîntem convinși că biletul în plus vă va fi foarte necesar. Fără el nu veți putea vedea puternica „Melodramă" în care Tanți Căpățînă și Radu Zaharescu vă vor stoarce cu siguranță lacrimi de... (plîns sau rîs, veți alege singuri); fără bilet veți fi lipsiți de ocazia de a le auzi „în lipsă" pe Maria Ianoli, Simona Cassian, Dorina Drăghici, Liana Antonova, care vor fi prezentate pe scenă de Aida Moga. Nici prilejul de a asculta un nou și interesant cvintet vocal; de a-l admira pe Willi Donea într-un nou costum de... marinar, de a asculta două noi creații ale lui Vasile Veselovski și Radu Șerban.

In ceea ce privește pe compozitorul H. Mălineanu, el ne-a rezervat pentru „N-aveți un bilet în plus", un viitor șlagăr la care spectatoarele vor trebui să vină prevăzute fiecare, cu cîte o batistă: „Intr-un hol de cinema".

Restul „surprizelor" acestui spectacol, vă lăsăm să le descoperiți singuri... Dar pentru aceasta, va trebui totuși să... căutați un bilet în plus la Sala Dalles.

← **Wili Donea și Aida Moga.**

↑

Noul cvintet în plin... avînt muzical

← Lavinia Slăveanu

Tantzi Căpăţînă şi Radu Zaharescu.
La pian Miani Negreanu.

↓

VIAȚA MUZICALĂ

La 26 mai, are loc în sala Ateneului R.P.R., un concert „ZIUA COPILULUI".

Își vor da concursul Corul Pionierilor și numeroși soliști.

In cadrul concertului, pianista Elvira Löebe va interpreta suita „Colțul copiilor" de Debussy, Lilla Cristescu va executa suita de liduri de Darius Milhaud — „Poveste muzicală pentru copii", iar „Suita pionierească" de Radu Drăgan, va fi interpretată de un cvintet de suflători.

Mircea Buciu va cînta compoziții de Marțian Negrea, Mircea Chiriac și Marilena Protopopescu.

Concertul Orchestrei Simfonice a Filarmonicii, din 25—26 mai, este dirijat de Mircea Bassarab, solistă fiind pianista franceză Monique Haas.

Concertul Filarmonicii din 1—2 iunie, va fi dirijat de Mihail Brediceanu. Soliștii concertului vor fi tinerii laureați ai Concursului Național al Tinerilor Soliști, violonistul Varujan Cosighian și pianistul Nicolae Brînduș.

La 8—9 și 10 iunie, în cadrul concertelor Filarmonicii, dirijorul D. D. Botez va dirija „Acis și Galatheea" de Haendel cu concursul Corului Filarmonicii și al soliștilor: Martha Kessler, Emilia Petrescu, Alexandru Voinescu.

Cu prilejul Decadei R.S.F.S.R., va avea loc la Ateneul R.P.R. un Festival, la care își vor da concursul Corul Filarmonicii, pianista Mariana Săulescu și pianistul Mircea Săulescu.

La 29 mai, Dan Iordăchescu va da un recital de liduri.

★

Cvintetul de suflători al Filarmonicii va executa, în cadrul unui concert la sala Dalles un cvintet de Vasile Jianu și un cvintet de Mozart. În continuarea concertului, Valentin Teodorian va executa în primă audiție 11 liduri de Benjamin Britten, „Revelațiile".

★

Pianistul Valentin Gheorghiu și violonistul Ștefan Gheorghiu, vor da — la 2 iunie — un recital Brahms.

★

La 4 iunie, va avea loc la sala Studio recitalul de pian al Ilenei Teodorescu și recitalul vocal oferit de Lucia Hîngănuță (Cluj).

★

La sala Dalles, va avea loc la 5 iunie un concert de muzică de cameră dat de cvartetul Uniunii Compozitorilor, care va executa un cvartet de Anatol Vieru și un cvartet de Debussy.

Concertul va fi completat de recitalul Rosei Dami, care va cînta liduri de Josef Marx.

Ora H

Un film jucat de copii şi de „oameni mari", pentru copii şi pentru „oameni mari".

Zbuciumul, frămîntarea sufletească a micuţului elev Dinu Ioan, care a ascultat pe furiş cum tatăl său împreună cu „Nea Sterică" şoferul, pun la cale un furt de lemne, sînt împărtăşite nu numai de colegul lui Dinu, Chivu, ci de întreaga „clasă", de toţi copii şi prietenii băieţelului... Şi iată că începe — cu tot soiul de pozne şi peripeţii — acţiunea prin care copii se străduiesc să împiedice această hoţie.

La acţiune mai iau parte Ofelia, verişoara lui Chivu, care îndeplineşte misiunea de „agentă de legătură" şi chiar şi Oprinescu, codaşul, repetentul clasei, dornic să se reabiliteze.

Pînă în cele din urmă, numeroasele obstacole care se ivesc în calea copiilor sînt înlăturate. „Micii dedectivi" izbutesc să zădărnicească o faptă necinstită şi să-l apere de consecinţele ei pe tatăl lui Dinu Ioan. Acesta înţelege imensul ajutor pe care i l-a dat copilul său. Datorită lui, Dinu, el îşi va putea făuri o cale dreaptă, cinstită.

Scenarizat şi regizat de doi tineri absolvenţi ai Institutului de Cinematografie — Andrei Blaier şi Simşa Ivetici, — după cunoscuta nuvelă „Muzicuţa cu schimbător" a scriitorului Nicuţă Tănase, filmul „Ora H" a fost interpretat cu multă însufleţire şi cu mult firesc de un grup de copii şi de „oamenii mari": Simşa Ivetici (tatăl), George Fera (Sterică) Silvia Popovici (profesoara) şi Antoaneta Gîlmeanu (mama).

„Ora H" dezvăluie puritatea sufletească a unui tineret educat în spritul prieteniei şi solidarităţii, împotriva rămăşiţelor lumii vechi.

Dispărut fără urme

Socotim interesant să relatăm — pentru cititorii noştri — ce spune despre această nouă şi valoroasă producţie a studiourilor sovietice unul din creatorii ei.

Isaac Smaruk, tînărul regizor — realizatorul filmelor „Fericirea furată“, film-spectacol după piesa lui Ivan Franko, „Soarta Marinei Vlasenko“ şi „Stele pe aripi“ — declara printre altele, unor gazetari sovietici:

„Dispărut fără urme“ a pus în faţa mea probleme pe care nu le-am mai avut de rezolvat înainte. Concepţiile autorilor începeau să prindă viaţă odată cu venirea actorilor pe platoul de filmare. Pentru rolul ofiţerului Alexei, a fost ales actorul Mihail Kuznețov. Popularitatea acestui actor se datorează atît farmecului său, cît şi talentului cu care a interpretat în decursul carierei sale, roluri din cele mai felurite. In filmul pe care îl prezentăm acum, lui Kuznețov, i-a revenit o sarcină extrem de grea. El a trebuit să joace un rol dublu — cel al ofiţerului rus Severin şi cel al medicului militar ceh, ucis Miroslav Drotz. Un rol nu mai puţin complex prin contradicţiile şi profunzimea sa, l-a avut de interpretat Sofia Ghiaţintova — regizor şef şi conducător artistic al Teatrului „Comsomolul Leninist“ din Moscova. In film ea interpretează rolul Paniei Maria, mama eroului Drotze, căzut în luptă“. In acest film, cunoaştem şi pe cea mai mare artistă dramatică din Ucraina Sovietică, pe Natalia Ujvi.

Ghiaţintova şi Ujvi, — actriţe cu renume mondial — s-au ocupat personal vreme îndelungată de tînăra actriţă letonă, Beiba Indrikaon, care de fapt este „eroina lirică“ a filmului.

Dragoste DE MAMĂ

O profundă sensibilitate, mijloace artistice deosebit de simple, dar cu atît mai impresionante și mai atrăgătoare, dovedește cunoscuta actriță vieneză de teatru și cinema, Paula Wessely, în interpretarea dramaticei povești a unei mame, care nu-și cunoaște alt rost pe lume decît acela de a se jertfi pentru copiii ei.

Käthe Zeller (astfel se numește personajul interpretat de Paula Wessely) luptă cu numeroase greutăți ale vieții; ea le biruie sprijinită de statornica și fierbintea dragoste de mamă. Și acest sentiment matern o împinge pînă la cele mai neînchipuite sacrificii...

Cronica AMANȚILOR SĂRACI

Noua producție a studiourilor italiene narează cîteva impresionante aspecte de viață din trista epocă a tiraniei fasciste.

Povestea de dragoste a unor tineri de pe via Corno (o străduță din cartierul Florenței) se împletește strîns cu acțiunea impetuoasă a rezistenței împotriva oprimării și sărăciei, împotriva întregului cortegiu de suferințe adus de regimul musolinian.

O remarcabilă distribuție reunește pe Ana Maria Ferero, Antonela Lualdi, Cosetta Greco și Marcello Mastroianni.

Regia este semnată de Carlo Lizzani.

Primul punct

Noua producție a cinematografiei bulgare abordează o temă care trezește viul interes al spectatorilor.

O fetiță — Veska — pleacă de acasă și se rătăcește .

Între timp, se observă lipsa copilului. Mama Veskăi dă de veste întregului cartier că i-a dispărut fetița și lumea pornește în căutarea micuței.

Veska ajunge într-un loc în care se turnează un film cu subiect de război. Scena înfățișează invadarea unei țări de către armatele hitleriste. Îngrozită, fetița o ia la fugă în neștire, se precipită pe scara unui edificiu în construcție și, în clipa în care e gata să se prăbușească, e salvată de cîțiva lucrători. Unul o conduce la primul post de miliție. În același timp, sînt anunțați și părinții.

„Primul punct" este o izbutită realizare cinematografică ce se adresează deopotrivă tineretului cît și oamenilor maturi

STIRI

Realizatorii cinematografiei sovietice s-au inspirat — nu arareori — din operele lui Maxim Gorki. Filme ca: „Mama", „Vassa Jeleznova", „Copilăria mea", „Universitățile mele", au constituit remarcabile capodopere, profund prețuite de spectatorii din nenumărate țări ale lumii.

Din studiul planurilor de perspectivă ale studiourilor sovietice, se poate observa că regizorii înțeleg să continue valorificarea cinematografică a operei marelui scriitor. Astfel chiar în 1957 studiourile „Mosfilm" vor turna filmul „Tulcaș". Rolul principal va fi interpretat de artistul Andrei Popov, iar regia va fi semnată de F. Filipov. În studiourile din Kiev, regizorul V. Braun va termina în curînd filmul „Malva" ale cărui exterioare au fost luate prin ținuturile pescărești din jurul Odessei.

★

La Clubul cineaștilor din Moscova a avut loc de curînd prezentarea unor filme franceze de scurt metraj. Proiectara primelor filme a avut un succes deosebit. Au fost profund prețuite și viu aplaudate, printre altele, producțiile: „Grădina publică", „Balonul roșu", „Comuna", „Imagini pentru Debussy", „Parisul noaptea", „Victor Hugo" etc...

★

...Cea mai adîncă împresie au produs-o filmele de scurt-metraj „Guernica" și „Noaptea în furtună". Admirabil realizate, aceste două filme documentare denunță cu vigoare crimele fascismului și ale militarismului. Alături de „Tu

și camarazii tăi“ — o producție prezentată nu de mult și pe ecranele cinematografelor noastre cele două „scurte metraje“ franceze dovedesc rolul important pe care pot și trebuie să-l joace filmele documentare împotriva fascismului și a acțiunilor agresive.

★

Sub titlul „Cîntecul popoarelor“ a fost prezentat la Paris un ciclu de filme realizate de celebrul regizor Joris Ivens. Printre filmele cele mai recente ale acestui mare realizator s-a proectat în premieră documentarul „Țară nouă“, un minunat reportaj al vieții oamenilor din China de astăzi.

★

Jacques Becker a realizat și a și prezentat pe ecranele Parisului, filmul „Tirbușonul de cristal“ inspirat după unul din romanele lui Maurice Leblanc, despre faimosul escroc Arsène Lupin. In rolul ingeniosului erou a cărui faimă poate fi comparată cu aceea a lui Serlock Holmes, creația lui Conan Doyle, apare actorul Robert Lamoureu, cunoscut publicului nostru din filmul „Tata, mama, bona și eu“.

★

Pentru activitatea sa în războiul antihitlerist ca și pentru remarcabilele sale creații artistice din ultimii 15 ani, cunoscutul actor de cinema Eric von Stroheim a primit recent în Franța, legiunea de onoare. Foarte grav bolnav, paralizat din pricina unei leziuni a coloanei vertebrale, Stroheim locuește într-o comună din preajma orașului Rambouillet.

★

Un grup de producători japonezi independenți au realizat nu de mult un film de mare valoare politico-socială „Vapoarele infernului“, adaptare după romanul scritorului japonez progresist T. Kobayashi.

CALENDAR

La 29 mai 1945, s-a stins din viață scriitorul Mihail Sebastian (născut 1907), talentatul dramaturg al generației contemporane. Intelectual subtil, neliniștit și frămîntat de probleme multiple, el s-a afirmat ca scriitor, gazetar, critic literar și cronicar dramatic.

Piesele sale de teatru, au îmbogățit dramaturgia originală, ocupînd un loc trainic în repertoriul permanent al teatrelor din țară și unele dintre ele, din străinătate.

Prima sa piesă, „Jocul de-a vacanța“ a fost terminată în 1936 și jucată prima dată în 1938. „Steaua fără nume“ scrisă în1943, a fost prezentată în 1944. sub numele fals de Victor Mincu. In același an, el scrie „Ultima oră“ și „Insula“ (neterminată“)'. Lui M. Sebastian îi aparține și dramatizarea romanului antifascist al lui John Steinbeck „Nopți fără lună“.

La 4 iunie 1836, *s-a născut muzicianul* Eduard Wachmann *(m. 1903), inițiator al primelor concerte simfonice în Romînia. In urma activității sale susținute, a fost organizată în 1866, o orchestră din 30 de executanți, care a dat primul concert simfonic în luna aprilie a aceluiași an, interpretînd Beethoven, Mozart și Haydn. Orchestra dirijată de E. Wachmann a constituit embrionul viitoarei Filarmonici.*

Continuare din pag. 1

este genul tradițional al păpușarilor. Deci spectacolul nostru va fi un spectacol de satiră, scenariul fiind un fel de parodie polițistă, în care accentul îl vom pune pe diversitatea tipurilor.

— Dar pentru Praga?

— La Praga ne prezentăm cu un spectacol compus din cele mai bune realizări ale noastre, și pe sfori, și cu marionete.

— Nu v-am întrebat de loc despre ceea ce pregătiți pentru „acasă". Ce rezervați celui mai credincios public al Dvs.: copiilor?

— Pregătim piesa „Micu Muck", basm oriental după Hauf, în regia lui Miron Niculescu.

— O ultimă întrebare: veți răspunde invitației Teatrului Națiunilor?

Tovarășa directoare a fost urgent chemată. Răspunsul îl vom afla desigur foarte curînd.

Drum bun „Țăndărică"! Să ne aduci multe, multe aplauze de la cei „mari" și cei „mici"!

REPORTER

OPERE

ORIZONTAL: 1) Operă de Verdi 2) „Paris și..." operă de Gluck — Operă de Richard Strauss 3) Compozitorul operei „Cenușăreasa" — Ți-a fost frică — 4) Pronume — Operă de Moniuszko 5) Număr! — Notă muzicală — Pronume — Conjuncție 6) Compozitorul operei „Oedip" — Divinitate asiro-chaldeiană 7) Doctor — „...în infern" — Eroina operei „Boema" 8) „...și Pojarski" — Perioadă de timp — Oraș baltic — 9) Oraș în Italia — „...Saltan", operă de Rimski-Korsakov — Conțopist (od.) 10) Autor dramatic francez — Apasă pe butonul soneriei 11) Plecat — Fluviu în Italia — Postav țărănesc 12) Obe! — Operă de Paderewski — Inapoi 13) Impărat roman — Volum — Rîu și lac în Austria 14) Monedă japoneză (pl.) — Mă urcai pe vapor 15) „...fermecat" operă de Mozart — Pronume 16 „Wilhelm..." — „Cosi...tutte" operă de Mozart — Compozitorul operei „Estrada maestrului Pedro".

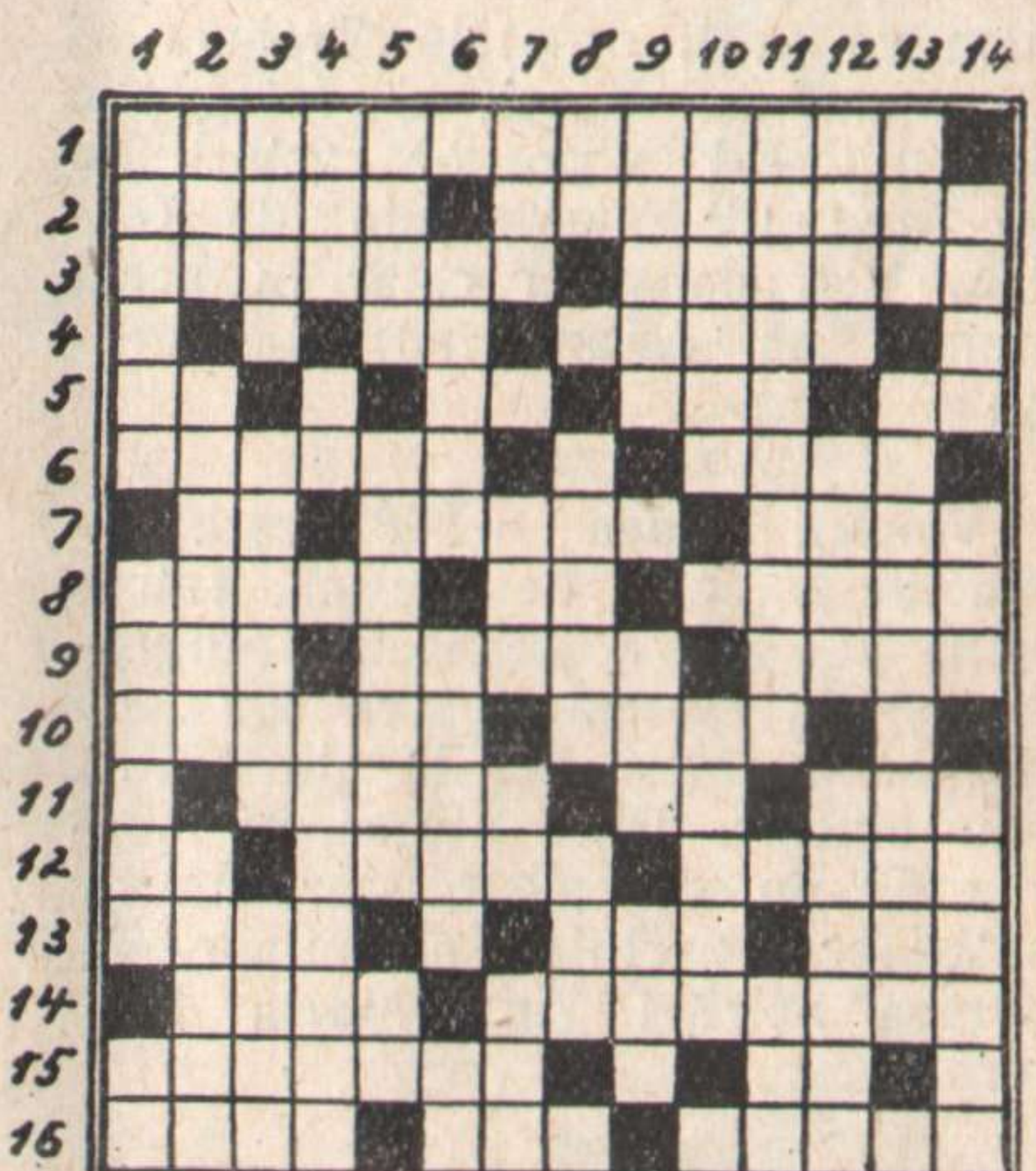

VERTICAL: 1) Operă de Arrigo Boito — Operă de Franz Schreker — Fete! 2) La telefon — Operă de Ceaikovski — Numele adevărat al lui Stendhal 3) „Porgy și..." operă de Gershwin — Operă de Verdi — Adevărat 4) Dat cu cremă — Fără pereche! — Operă de Rubinstein 5) Pom fructifer — „...Marița" — Itinerariu 6) Oraș în Belgia — Animale de tracțiune — Mă înăbuș! 7) Oferi — Lumină în port! — Tril. (abr.) — Interjecția Mariei Tănase! 8) Sau — Zeița amorului la romani — Organizația de tineret din R.P.R. 9) De baștină — Animal de pradă — Fluviu siberian 10) Operă

de Weber — Operă de Bellini 11) Operă de Rossini — Haină 12) Personaj feminin din opera „Tînăra Gardă“ de Meytus — Nume ! — „...morii“, operă de Bruneau 13) Trei litere din opera „Arabella“ — Altă operă de Bellini 14) Operă de Verdi — Animal tibetan — Altă operă de Gluck.

Poșta redacției

Biby Elena Pusniac — București. — Sperăm ca în numerele noastre viitoare să publicăm unele fotografii cu scene din operele interpretate de cîntăreții pe care îi apreciați. Pînă atunci, dacă doriți, scrieți-le pe adresa Teatrului de Operă și Balet al R.P.R.

Dan Constantinescu — București. — In privința criticilor ce ne aduceți trebuie să recunoaștem că aveți dreptate. Trebuia să poposim cu obiectivul fotografic în mijlocul viitorilor actori de la Studioul Experimental de Teatru. Veți constata chiar în acest număr că ne-am îndreptat greșala.

Viorica Aldea — Ploiești. — Nu ne-ar mira de loc ca, într-o bună zi, să vă publicăm fotografia și să scriem despre Dvs. ca despre o mare actriță de teatru sau cinema. Pînă atunci ne pare rău că nu sîntem în stare să vă satisfacem dorința : nu cunoaștem adresa actriței Ana Maria Ferrero.

Simona și Teodor Schwetz — Caracal. — Calde mulțumiri pentru cuvintele de apreciere. Vom da — vă asigurăm de aceasta — o cît mai largă extindere filmului. In privința tirajului, deocamdată nu putem face nimic. Și acum, adresele solicitate : pentru N. Kadocinicov și V. Drujnicov, Studioul Cinematografic „Mosfilm“ Moscova, U.R.S.S., pentru Raf Vallone și Massimo Girotti, Revista cinematografică „Bianco e Nero“, Centro Experimentale de Cinematografia Roma, Italia, pentru Yves Montand, Gérard Philipe și Fernandel, revista „Les lettres françaises“ 5 rue de Fg. Poissonière, Paris 9-ème.

Mircea Pompiliu — Pucioasa. — Ne pare foarte rău că nu vă putem face pe plac, dar specificul revistei nu prevede preocupări de acest fel.

Aneta Baidea — Orașul Stalin. — Nu sîntem în măsură să vă satisfacem solicitările.

Liviu Novac — Comuna Pecica Timișoara. — Răspundem numai cîtorva din întrebările Dvs. Rolul principal feminin din filmul „Pe răspunderea mea“ a fost interpretat de actrița Ileana Iordache. In filmul „Mitrea Cocor“ rolul titular a fost interpretat de Septimiu Sever iar rolul Ileana de Aurelia Sorescu. Rolul mamei micuței Jillie din filmul „Dansează mică doamnă“ a fost jucat de actrița britanică Eunice Gayson.

Asupra cinematografului cu ecran lat, vom publica în curînd un articol documentar.

Sergiu Andon, București.

Vă mulțumim pentru interesul pe care-l manifestați. Am citit cu multă atenție criticile pe care le

formulaţi. Uneori aveţi dreptate, şi noi sîntem primii care s-o recunoaştem. Dar nu uitaţi că „Scena şi Ecranul“ este o simplă publicaţie de popularizare a spectacolelor din Capitală. Atît şi nimic altceva. Oricum noi vă rugăm să ne mai scrieţi.

Valeria Naneş, Craiova.

In actuala stagiune opera lui Shakespeare a fost reprezentată — în parte — pe scenele teatrelor bucureştene şi anume: „Regele Lear“ la Teatrul Naţional I. L. Caragiale, „Femeia îndărătnică“ la Teatrul Armatei, „Mult zgomot pentru nimic“ la Teatrul Tineretului, iar în curînd „A douăsprezecea noapte“ se va reprezenta la Teatrul Municipal, iar la Teatrul Naţional „Furtuna“.

Cristina Dumitrescu, Ploeşti.

Reţinem sugestia Dvs. privitoare la organizarea unui concurs cinematografic.

In privinţa publicării unor „medalioane“ de actori, deocamdată abundenţa de material şi spaţiul redus al publicaţiei noastre, nu ne îngăduie să vă satisfacem dorinţa. Poate mai tîrziu. Mai reveniţi.

O rochie uşoară pentru sezonul de primăvară-vară, vă puteţi confecţiona din ţesătura neşifonabilă:

RIPS — CORINA

imprimată într-o variată gamă de culori şi desene.

De vînzare la toate magazinele de textile.

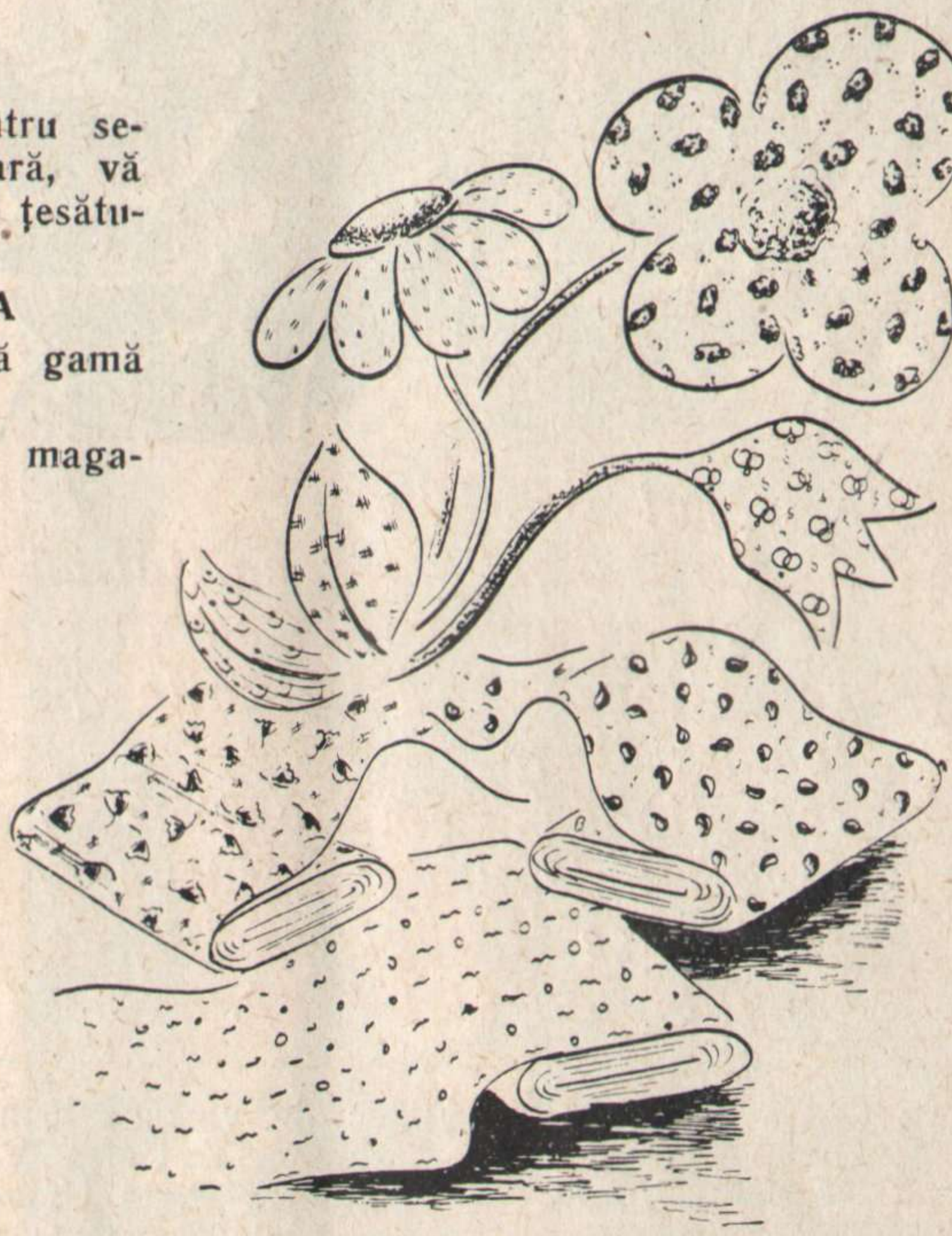

Filme, spectacole, concerte, manifestații sportive, etc., puteți viziona la domiciliul dvs. posedînd un televizor TEMP 2

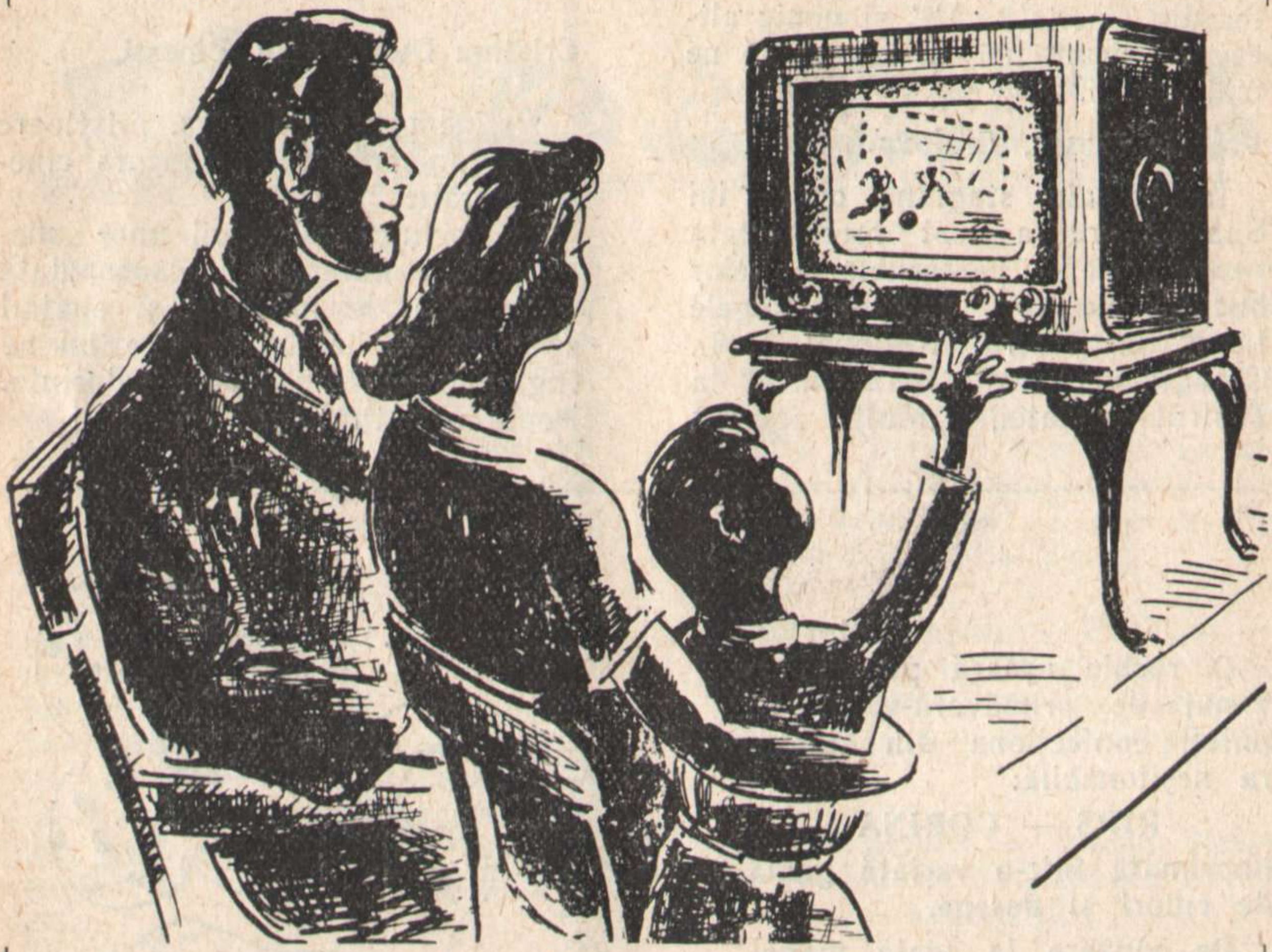

Televizorul TEMP 2:

— *asigură o recepție calitativă a emisiunilor de televiziune pe un ecran mare (32x24 cm.).*

— *recepționează emisiunile pe 5 canale de televiziune.*

— *recepționează emisiunile radiodifuziunii pe 3 lungimi de unde ultrascurte.*

— *reproduce înregistrările de pe banda de magnetofon și pik-up.*

Televizoare TEMP 2 se găsesc de vînzare la magazinele:
— Tehnometal Calea Victoriei 39.
— Romarta Piața Universității.
— Sport-foto-muzică, Calea Victoriei 48.
— Magazinul Universal Victoria.

EDITURA DE STAT PENTRU IMPRIMATE ȘI PUBLICAȚII
Redacția și Administrația: Str. Elie Radu, 5 — Tel. 3.97.81

I. P. 2, c. 1383

OAMENI curajoși

Circul de Stat al U.R.S.S. se află în Capitala noastră.

Curajul este una din trăsăturile caracteristice ale protagoniștilor săi, printre care se numără și Nina Logaciova, una dintre cele mai renumite dansatoare pe sîrmă, din lume. Iat-o în clișeul alăturat.

Coperta IV-a: Magda Ianculescu în rolul Rosina și Valentin Teodorian în rolul Almaviva din opera comică „Bărbierul din Sevilla" de G. Rossini.

BIBLIOTECA ACT

LEI 2